

[Bundvad.]

at Sverige ikke har haft skade af folkepensionen og Schweiz heller ikke. Jeg kan også henvise til, at direktøren for statsanstalten for livsforsikring fornylig til „B. T.“ udtalte, at han ikke mente, at en folkepension ville skade opsparingen. Det ligger jo i den kendsgerning, at hvis man giver folk et godt grundlag at bygge på, så vil de kunne spare op og øge deres arbejdsindsats og i det hele taget skabe sig et eksistensgrundlag, og så vil man kunne bygge ordninger ovenpå. Det er det, vi fra vor side gerne vil gå ind for, og vi tror, at det er muligt.

Lad mig slutte med at sige, at selvom de konservative ikke vil være med, men bare i øjeblikket vil nøjes med at lempe fradragsreglerne og for fremtiden henvise til Jørgen Dich, så tror jeg dog, at der er megen forståelse for det andet synspunkt: at en konstruktiv socialpolitik i sig selv indebærer en stor fordel. Det er min fornemmelse, at der kan vi også møde venstre, og det udtrykker jeg håb om.

Lorentzen: Når en fagminister taler her i tinget om de sager, der sorterer under ham, plejer alle at lytte, selvom man er uenig med ham, for med den store embedsmandsstab, han har til rådighed, er det, han siger, gerne meget sagligt og velfunderet, således at man som regel høster udbytte af det. Sådan var det også med begyndelsen af den højtærede socialministers tale, men da der var gået et lille stykke tid, hørte man — jeg ved ikke rigtig, om det var, fordi der er radio og fjernsyn på — andre røster. Jeg må indrømme, at jeg efterhånden følte det, som om jeg var kommet til et vælgermøde. Jeg ved ikke, om det er helt korrekt, at man i en situation som denne, hvor vi drøfter et meget dybtgående og alvorligt spørgsmål, et spørgsmål af stor rækkevidde, om jeg så må sige slår over i vælgermødetale. Nu ved jeg naturligvis nok, at den højtærede socialminister ikke har betænkelighedens nådegave, for han er jo en strålende optimist uden større hemninger på det økonomiske område, og det bar hans tale da også præg af.

Af de mere saglige ting, der blev sagt i svaret til mig, vil jeg først og fremmest

fremhæve det med bestemmelsen om dispensation fra aldersgrænsen. Jeg skal søge ganske kort at dokumentere, hvor oplagt urovækkende en sådan fortolkning er. Der står, som den højtærede socialminister sagde, i loven, at når svigtende helbred eller andre ganske særlige omstændigheder taler for det, kan kommunalbestyrelsen med to trediedeles majoritet o. s. v. undtagelsesvis tillægge en mand aldersrente. Det bliver imidlertid til noget ganske andet i de bemærkninger, der følger lovforslaget. Der står:

„Den gældende affattelse af stk. 3 forhindrer imidlertid ikke en rummelig fortolkning af dispensationsbetingelserne...“.

Nu vil jeg gerne spørge medlemmerne af det høje ting: Kan de læse de pågældende ord i loven således, at det er berettiget at føje ind i bemærkningerne til lovforslaget, at de indeholder muligheder for en rummelig fortolkning? Det er en af de store skavanker ved dansk administration i dens forskellige led, at den ikke nærer tilstrækkelig respekt for de love, der bliver vedtaget, men fortolker dem og lægger en hel bunke andet ind i dem, således at den økonomiske rækkevidde af mange af lovene på grund af fortolkningens kunst overhovedet ikke lader sig kontrollere.

Så var den højtærede socialminister så venlig — den højtærede socialminister er jo af naturen en såre venlig mand — at sige, at det er naturligvis rigtigt, at det ikke er det forslag, socialdemokratiet var gået til valg på, der er fremsat her i tinget. Det er vist en meget mild fortolkning, og det er vist også en rummelig fortolkning, for hvad var det for et forslag, det gik til valg på? Det var et fantasifoster og intet som helst andet, en ordning, der skulle gennemføres i løbet af 30 år frem i tiden. Må jeg spørge: Hvilken værdi har det, at vi går rundt og fortæller, at om 30 år vil vi gøre dit og dat? Mange af os lever ikke til den tid, og hvordan er dansk økonomi og i det hele taget verden til den tid? Det ved vi intet som helst om. (*Oluf Pedersen:* Men det gav stemmer!). Det var formentlig også formålet med det.

Så spørger man: Hvad vil venstre? Ja, det har jeg, såvidt jeg evnede det, givet udtryk for i mit første indlæg. Jeg har egentlig altid opfattet meningen med en første behandling således, at man stort